DOMSTOLENS DOM
AF 3. FEBRUAR 1977 [1]

Anklagemyndigheden mod Bouhelier og andre (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal correctionnel Besançon)

»Ankergangsure«

Sag 53/76

Sammendrag

Kvantitative udførselsrestriktioner — foranstaltninger med tilsvarende virkning — begreber — eksportlicens — krav — forbud
(EØF-traktaten, artikel 34)

Udtrykket »kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning« i EØF-traktatens artikel 34 skal forstås således, at det omfatter regler i en medlemsstat, der for eksport af visse varer stiller krav enten om en licens eller om en typeattest, som træder i stedet herfor, og som kan nægtes, såfremt kvaliteten ikke opfylder visse normer fastsat af det organ, der udsteder attesten, også selv om attesten ikke giver anledning til opkrævning af afgift.

I sag 53/76

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 er forelagt Domstolen af Tribunal correctionnel de Besançon for i en sag, som verserer for denne ret mellem

ANKLAGEMYNDIGHEDEN

og

BOUHELIER OG ANDRE, bosiddende i departementet Doubs,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af begreberne kvantitative udførselsrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning, som forekommer i EØF-traktatens artikel 34,

afsiger

1 — Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. M. Donner og P. Pescatore, dommerne J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. I Frankrig findes en ordning vedrørende kontrol med kvaliteten af visse til eksport bestemte ure.

Lov nr. 48-1228 af 22. juli 1948 — der trådte i stedet for den midlertidige lov af 17. november 1943 — fastsætter retsstillingen for de centre for industriel teknik, der har til formål at styrke det tekniske fremskridt og bidrage til forøgelse af effektiviteten og garanti for kvaliteten i industrien. Lovens artikel 1 bestemmer, at der »i enhver virksomhedsgren, hvor det findes påkrævet ... ved finans-, økonomi- og handels- og industriministeriel anordning kan oprettes almennyttige institutioner kaldet 'centre for industriel teknik'«; samme lovs artikel 8 bestemmer at disse tekniske centres indtægter navnlig består af tvungne kontingenter fra virksomheder, som hører til den pågældende branche.

Inden for rammerne af denne lov skete der ved en fællesministeriel anordning af 22. april 1949 en omdannelse af det tekniske center for urindustrien til et center for industriel teknik — en almennyttig institution, til hvis fordel der ved dekret af 21. september 1966 blev indført en parafiskal afgift på grundlag af priserne for uranlæg, ure og urværker, uanset om disse stykker var bestemt til eksport eller ej.

Til en af denne almennyttige institutions væsentligste opgaver hører det at garantere kvaliteten af de af urindustrien eksporterede produkter; med henblik herpå fører den, ved udtagning af vareprøver af de partier, der ønskes eksporteret, kontrol med indkapslede ankergangsure og -urværker af fransk fabrikat for at sikre, at de opfylder visse kvalitetskrav. Ved denne kontrol, der normalt ikke varer længere end 48 timer, opkræves der generelt hverken gebyr eller afgift, når prøverne opfylder de nævnte kvalitetskrav; kun hvis varepartierne skal underkastes endnu en prøve — idet den første kontrol har af-

sløret tilstrækkelig graverende fabrikationsfejl — pålægges de yderligere udgifter eksportørerne. Dersom kontrollen viser, at kravene er opfyldt, kan prøveattesten fra Cetehor træde i stedet for den eksportlicens, som — i mangel af nævnte attest — udkræves i henhold til to i Den franske Republiks lovtidende af 30. oktober 1962 og 24. november 1964 offentliggjorte »meddelelser til eksportørerne«.

2. Det er netop i et tilfælde, hvor Cetehor-attester således er trådt i stedet for eksportlicensen, at den tvist, hvori Tribunal correctionnel de Besançon har anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse, er opstået.

Anklagemyndigheden har for nævnte ret tiltalt Claude Bouhelier, Charles Girardet og Rémy Zimmermann for dokumentfalsk og overtrædelser af toldloven og Bernard Thiery for overtrædelser af toldloven. De tre første anklagede er tiltalt for at have forfalsket nogle kontrolattester udstedt af Cetehor ved til det oprindelige ciffer 4 at føje et nul eller et andet ciffer og herefter til steder uden for franczonen at have eksporteret et betydeligt antal ankergangsure og -urværker, som ikke var kontrolleret eller end ikke svarede til de i den tilhørende attest nævnte karakteristika.

3. De tiltalte har erkendt de faktiske forhold men bestrider, at disse udgør forbrydelser.

De har for Tribunal correctionnel de Besançon nedlagt påstand om frifindelse idet de påberåber sig EØF-traktatens artikler 34 og 36 og den restriktive fortolkning, som Domstolen i de forenede sager 51-54/71 (International Fruit Company) har anlagt på den undtagelse, der er omhandlet i den sidstnævntes bestemmelser; ifølge Bouhelier og andre er kravet om Cetehor-attesten alene for ure bestemt til udførsel ensbetydende med en kvantitativ udførselsrestriktion, der er forbudt ifølge de nævnte artikler, således som de fortolkes af Domstolen. Toldvæsenet, der er borgerlig part i sagen, har alligevel nedlagt påstand om anvendelse af de bestemmelser, der indeholder regler for eksporten af den nævnte slags ure. Stillet over for disse modstridende påstande har Tribunal correctionnel de Besançon ved kendelse af 19. maj 1976 udsat sagen og stillet Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Før afgørelse træffes i såvel den offentlige som den borgerlige sag, anmodes De europæiske Fællesskabers Domstol om præjudicielt at afgøre, om ordene 'kvantitative udførselsrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning' i EØF-traktatens artikel 34 skal forstås således, at de også omfatter sådanne lovregler i en medlemsstat hvorefter der for eksport af visse varer kræves enten en licens eller en typeattest, som træder i stedet herfor, når den nævnte attest ikke giver anledning til opkrævning af afgift og kan nægtes, såfremt kvaliteten ikke opfylder visse normer fastsat af det organ, der udsteder attesten«.

Retten har beordret kendelsen fremsendt til Domstolens justitskontor. Forelæggelsesbeslutningen er indgået på Domstolens justitskontor og registreret den 28. juni 1976.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af de tre tiltalte i hovedsagen (dvs. Bouhelier, Girardet og Zimmermann), af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og af Den franske Republik.

4. Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at åbne den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

1. *Bouhelier og andre, tiltalte i hovedsagen,* anmoder Domstolen om at kende

for ret, at bestemmelserne i Code général des impôts français ved at kræve fremlæggelse af en licens for eksport af ankergangsure kommer i strid med bestemmelserne i Rom-traktaten.

Eksport af ankergangsure falder ikke ind under nogen af undtagelsestilfældene i EØF-traktatens artikel 36. Artikel 34 kan følgelig finde anvendelse direkte, og man kan ikke i medfør af dommen 51 til 54/71 af 15. december 1971 (International Fruit Compnay, Recueil 1971 — 1107) tillade anvendelsen af en national lovgivning, der opretholder »et selv rent formelt krav om import- eller eksportlicenser eller en hvilken som helst tilsvarende foranstaltning«. Imidlertid er dette tilfældet med den franske bestemmelse, der kræver fremlæggelse af en licens eller i givet fald en Cetehor-attest.

2. *Kommissionen* minder om de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne og understreger, at dens tjenestegrene, samtidig med afviklingen af disse forhandlinger, forbereder en aktsamling for i givet fald at indlede en sag mod Den franske Republik om konstatering af en krænkelse med hensyn til bestemmelserne om eksport af ankergangsure og -urværker. Kommissionen beskriver indholdet og rækkevidden af den franske ordning, hvis anvendelse er omtvistet; den fastholder sammenligneligheden mellem licenssystemet og Cetehor-attesterne, der tilsigter en kvalitetsgaranti for den franske urindustri. Den understreger, at den ikke finder det bestridt, at de omtvistede bestemmelser kun anvendes på varer bestemt til udførsel, uanset deres oprindelse og bestemmelsessted, og at formålet med ordningen for eksport af ure og urværker er at øge afsætningen af den franske urproduktion på de udenlandske markeder gennem en kvalitetsgaranti.

Kommissionen gør i retlig henseende gældende, at enhver national ordning, der betinger eksporten til andre medlemsstater af en fremlæggelse af en licens eller en typeattest, udgør en direkte eller indirekte, aktuel eller potentiel hindring for samhandelen inden for Fællesskabet. Kommissionen citerer adskillige domme og især dommen International Fruit Company af 15. december 1971 (51 til 54/71, Recueil 1971, s. 1107), der fordømmer enhver national lovgivning, som opretholder et, selv rent formelt, krav om en lignende fremgangsmåde med en licens; dommen Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland af 20. februar 1975 (12/74 — Sml. 1975, s. 181) præciserer, at det er tilstrækkeligt, at en bestemmelse er egnet til at udgøre en hindring, for at den kan betragtes som en hæmning af varernes frie bevægelighed. Det her fremsatte argument fra det franske toldvæsen, hvorefter anvendelsen af den omtvistede ordning har medvirket til at øge eksporten af franske ure på grund af den kvalitetsforbedring, som den gør det muligt at fremme, udelukker enhver tvivl om, at ordningen udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion. I øvrigt er rækkevidden af dette argument hypotetisk i betragtning af de vanskeligheder og forsinkelser, der er forbundet med udleveringen af typeattesterne.

Kommissionen vil herefter gerne vide, om kravet om en licens eller en typeattest ikke henhører under udøvelsen af den suverænitet, som er forbeholdt medlemsstaterne. Den understreger, at man ud fra dette synspunkt ikke kan adskille de to elementer, der indgår i valget: forpligtelsen til at forsyne tit med en licens eller til at søge at få udstedt en Cetehor-attest. Kravet om et af disse dokumenter gør det muligt, gennem en kvalitetskontrol, at styrke den nationale produktions anseelse. Men kravet er ifølge Kommissionen uforeneligt med fællesskabsretten.

Det indebærer nemlig en forskelsbehandling mellem produkter bestemt til eksport og produkter til hjemmemarkedet, og kvalitetsryet omfatter således ikke alle de i den omhandlede medlemsstat producerede varer;

— en simpel garantietikette, som der frivilligt kunne ansøges om, ville gøre det muligt at karakterisere visse kvali-

tetsprodukter uden skade for den frie bevægelighed for andre tilsvarende produkter.

— imidlertid ville muligheden for at fastsætte nye kvalitetsnormer indeholde kimen til muligheden for at lede handelsstrømmen for visse grupper af varer ind i andre spor, hvilket kunne tænkes at skade den frie bevægelighed og konkurrencebetingelserne (se vedrørende emnet faren ved skønsmæssige kvalifikationer, dommen 12/74, Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Sml. 1975 — 181)

— selv om det måtte indrømmes, at man udover de i artikel 36 opregnede grunde kunne motivere visse normer med hensynet til beskyttelsen af udenlandske forbrugere (se direktiv nr. 70/50 EØF af 22. december 1969, EFT-specialudgave 1970 (I), s. 10; org.ref. JO L 13, 1970, s. 29), ville en medlemsstat kun være berettiget til at anvende sådanne normer til gavn for sine egne forbrugere; dette ville så meget desto mere udelukke kvalitetsnormer, der kun gjaldt for eksport til andre medlemsstater.

På grundlag af de ovenfor udviklede betragtninger foreslår Kommissionen, at det af Tribunal correctionnel de Besançon stillede spørgsmål besvares som følger:

»Uden for de i selve fællesskabsretten hjemlede undtagelser er bestemmelserne i traktatens artikel 34 til hinder for anvendelsen i forbindelserne inden for Fællesskabet af en national lovgivning, der, omend rent formelt, opretholder kravet om eksportlicenser eller enhver anden lignende foranstaltning«.

»Det forhold, at en medlemsstat betinger eksporten til andre medlemsstater af bestemte varer produceret på sit territorium af udstedelsen af en attest for opfyldelsen af visse kvalitetsnormer, uden at de pågældende varer skal opfylde samme krav for at kunne afsættes i producentmedlemsstaten, udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion, der er forbudt i henhold til traktatens artikel 34.

Som en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion skal også betragtes en medlemsstats ordning, der betinger eksporten til andre medlemsstater af visse varer, der ikke er produceret på dens territorium, af ihændehavelsen af en lignende typeattest.«

3. Den franske regering undersøger, efter at have resumeret de faktiske omstændigheder og skildret de rammer, inden for hvilke ordningen med kvalitetskontrol af visse ure bestemt til udførsel er vedtaget, denne ordnings forenelighed med Rom-traktaten. Den henviser til Domstolens praksis og til de teser, der er forsvaret for Domstolen af Kommissionen og generaladvokat Roemer i sagen International Fruit, og udleder heraf, at kvantitative restriktioner er:

— »nationale foranstaltninger, der direkte, fuldstændigt eller delvist, udelukker import eller eksport af et produkt på grundlag af antallet eller kvantiteten«

— »alle nationale foranstaltninger, der direkte, fuldstændigt eller delvist, udelukker import (eller eksport) af et produkt ikke på grundlag af tekniske karakteristika, ... men udelukkende under hensyn til pågældende produkters antal eller kvantitet«

mens foranstaltninger med tilsvarende virkning indirekte virker på samme måde ved det forhold, at »importen eller eksporten gøres mere byrdefuld end afsætningen af den nationale produktion«; den virkning, der skal tages i betragtning, kan kun være »potentiel«; i øvrigt er det dominerende kriterium »virkningernes sammenlignelighed«, uanset foranstaltningens metode eller teknik.

På grundlag af disse definitioner undersøger den franske regering den franske lovgivning og ordning vedrørende kvalitetskontrollen med ankergangsure og -urværker bestemt til udførsel og udleder

som konklusion heraf, at der ingen overensstemmelse er mellem således fremdragne kriterier og de omtvistede bestemmelser:

— der er kun tale om en kvalitets — og ikke om en kvantitetskontrol, og den påhviler udelukkende den nationale produktion
— det er åbenlyst, at hensigten aldrig har været at bremse eksporten
— svig med hensyn til antallet tages kun i betragtning, fordi den ødelægger formålet med kvalitetskontrollen
— for den franske urprofession betyder kvalitetskontrollen en garanti og en mærkekarakter, der er nyttig på de udenlandske markeder, hvilket bekræftes af de salgsstatistikker, som den intervenerende regering har fremlagt
— kvalitetskontrollen gør ikke eksporten mere byrdefuld, idet Cetehors udgifter til dækning af kontrol- og forskningsarbejdet finansieres gennem en afgift på virksomhedernes totale årsomsætning og således belaster kostpriserne for urene uanset disses bestemmelsessted; de eksporterede ure skal kun bære omkostningerne ved en eventuel anden kontrol i det — yderst sjældne — tilfælde, hvor kvaliteten klart er for lav;
— to-dagesfristen for kontrollen står ikke i misforhold til, hvad der er nødvendigt for virkeliggørelsen af det tilsigtede mål.

Til slut fastholder den franske regering den tekniske karakter af de foranstaltninger, der yder de udenlandske kunder garanti for kvaliteten af de udbudte varer; den nyligt fastholdte årlige stigning i eksporten af ure af ure (30 % i værdi og 20 % i kvantitet) beviser, at de påklagede foranstaltninger har fremmet eksporten.

Der er i retsmødet den 7. december 1976 afgivet mundtligt indlæg af sagsøgerne i hovedsagen, repræsenteret af advokat Tisserand, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af dens befuldmægtigede J. Amphoux og. S. Ziegler.

Sagsøgerne i hovedsagen har særlig påberåbt sig visse aspekter af den faktiske situation, såsom finansieringen af Cetehor og sammensætningen af dens bestyrelse.

Kommissionen har udviklet den i sit skriftlige indlæg fremsatte argumentation og imødegået det for Tribunal correctionnel fremsatte argument, hvorefter den omtvistede ordning bevisligt skulle være uden restriktiv virkning, idet den har henvist til muligheden af, at stigningen i den franske eksport ville have været endnu større, såfremt den ikke i virkeligheden var blevet bremset af tilstedeværelsen af den nævnte ordning.

Kommissionen har fastholdt, at en kvalitetsgaranti kunne have gavnlige virkninger, hvis den blot var fakultativ.
Parterne har besvaret to spørgsmål fra generaladvokaten og præciserer på den ene side, at eksportørerne foretrak Cetehor attesterne for licenserne grundet langsommeligheden ved det andet alternativ, og på den anden side, at kravet om en attest eller en licens gjaldt enhver ureksport, hvadenten det drejede sig om ure, der var helt eller delvist fabrikerede i Frankrig eller ganske enkelt i fri omsætning i landet.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 19. januar 1977.

Præmisser

1 Ved kendelse af 19. maj 1976, registreret på Domstolens justitskontor den 28. juni 1976, har Tribunal correctionnel de Besançon i henhold til EØF-trakta-

tens artikel 177 stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 34.

2 En fransk lov nr. 48-1228 af 22. juli 1948 fastsætter retsstillingen for de tekniske industricentre, som især har til formål at sikre kvaliteten inden for industrien;

3 ved en ministeriel bekendtgørelse af 22. april 1949 til gennemførelse af denne lov oprettedes — som en almennyttig institution — et teknsik industricenter benævnt Cetehor;

4 Cetehor skal blandt andet udøve kvalitetskontrol med ankergangsure og -urværker, der er bestemt til udførsel;

5 ved to meddelelser til eksportørerne den 30. oktober og den 24. november 1964 har finans- og økonomiministeriet stillet krav om en eksportlicens for disse ure og urværker med undtagelse af artikler, der ledsages af en af Cetehor udsted typeattest, som altså skulle erstatte eksportlicensen.

6 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at de tiltalte har forfalsket nogle kontrolattester fra Cetehor, og at de på grundlag af disse falske dokumenter har eksporteret ankergangsure til andre medlemsstater;

7 som forklaring på disse forfalskninger har de tiltalte anført, at hensynet til samhandelens hurtige afvikling ikke kunne forenes med de forsinkelser, der fulgte af kravet om de nævnte attester.

8 Tribunal correctionnel har med henblik på denne faktiske og retlige situation stillet følgende spørgsmål:

»Skal ordene »kvantitative udførselsrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkninger« i EØF-traktatens artikel 34 forstås således, at de også omfatter sådanne lovregler i en medlemsstat, hvorefter der for eksport af visse varer kræves enten en licens eller en typeattest, som træder i stedet herfor når den nævnte attest ikke giver anledning til opkrævning af afgift og kan nægtes, såfremt kvaliteten ikke opfylder visse normer fastsat af det organ, der udsteder attesten?«

9 Det stillede spørgsmål går først og fremmest ud på, om kravet om licens for eksport af et produkt, der er fabrikeret i en medlemsstat, til en anden medlemsstat udgør en kvantitativ restriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning.

10 Artikel 34 bestemmer, at »kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning er forbudt mellem medlemsstaterne«;

11 det følger af den generelle karakter af det princip, der fastslås i denne bestemmelse, og af den fortolkning, der allerede er foretaget heraf, at en national lovgivning ikke i samhandelen inden for Fællesskabet kan opretholde kravet om eksportlicens, end ikke som led i en kvalitetskontrol.

12 Spørgsmålets anden del drejer sig om, hvorvidt en kvalitetskontrol, som gennemføres af en medlemsstat, og som ledsages af et forbud mod eksport af produkter, der ikke opfylder den nationale lovgivnings kvalitetskrav, kan betegnes som en kvantitativ udførselsrestriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning.

13 Hvor ønskværdig en medlemsstats kvalitetspolitik end måtte være, kan den kun gennemføres inden for Fællesskabet ved midler, der er forenelige med traktatens grundlæggende principper;

14 en ordning som den her foreliggende kan ikke anses for forenelig med disse krav;

15 da de opstillede obligatoriske kvalitetsnormer kun gælder for varer, der er bestemt til eksport, og ikke for indenlandsk solgte varer, følger der nemlig heraf en vilkårlig forskelsbehandling mellem de nævnte varer, hvilket udgør en hindring for samhandelen inden for Fællesskabet, der er undergivet traktatens artikel 34;

16 bortset fra de i fællesskabsretten hjemlede undtagelser er traktaten således til hinder for, at der i samhandelen inden for Fællesskabet anvendes en national lovgivning, som opretholder et krav om eksportlicens eller anden tilsvarende tvangsforanstaltning alene for eksporten, såsom typeattester, der udgør foran-

staltninger med tilsvarende virkning som kvantitative udførselsrestriktioner, for så vidt de direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, kan skade handelen inden for Fællesskabet;

17 sådanne foranstaltninger er forbudt, uanset hvilken formålsbetragtning, der ligger til grund for deres indførelse.

18 Det stillede spørgsmål må altså besvares med, at udtrykket »kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning« i EØF-traktatens artikel 34 skal forstås således, at de omfatter sådanne regler i en medlemsstat, der for eksport af visse varer stiller krav enten om en licens eller om en typeattest, som træder i stedet herfor, og som kan nægtes, såfremt kvaliteten ikke opfylder visse normer fastsat af det organ, der udsteder attesten, også selv om attesten ikke giver anledning til opkrævning af afgift.

Vedrørende sagsomkostningerne

19 De udgifter, der er afholdt af den franske regering og Kommissionen for De europæiske Fælleskaber, som har indgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

20 da restforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for Tribunal correctionnel de Besançon, tilkommer det denne ret at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

det spørgmål, der er forelagt den ved kendelse af 19. maj 1976 af Tribunal correctionnel de Besançon, for ret:

Udtrykket »kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning« i EØF-traktatens artikel 34 skal forstås således, at det omfatter sådanne regler i en med-

lemsstat, der for eksport af visse varer stiller krav enten om en licens eller om en typeattest, som træder i stedet herfor, og som kan nægtes, såfremt kvaliteten ikke opfylder visse normer fastsat af det organ, der udsteder attesten, også selv om attesten ikke giver anledning til opkrævning af afgift.

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars Sørensen

Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. februar 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 19. JANUAR 1977 [1]

Høje Ret.

1. I denne sag er Domstolen blevet anmodet om at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af begrebet »foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative udførselsrestriktioner«, der er forbudt ved EØF-traktatens artikel 34, stk. 1.

Spørgsmålet er opstået i forbindelse med det forhold, at eksporten fra Frankrig af visse urprodukter stadig er betinget af udstedelsen af en eksportlicens eller af en attest fra Centre technique de l'industrie horlogiere (Cetehor), der bekræfter, at produkterne opfylder visse kvalitetskrav: denne attest kan træde i stedet for eksportlicensen.

Det må her præciseres, at Cetehor blev anerkendt som teknisk industrikontor ved fællesministerielt dekret af 22. april 1949 i henhold til den franske lov af 22. juli 1948, der åbnede mulighed for oprettelse af »almennyttige kontorer« af denne art i enhver økonomisk sektor.

Cetehor skal inden for rammerne af den funktion, som centrene har fået tildelt, og som består i at øge tekniske fremskridt og bidrage til forbedringen af produktiviteten og sikringen af kvaliteten, i sine laboratorier kontrollere kvaliteten af ankergangsure og -urværker til eksport på grundlag af de tekniske kriterier, det selv har fastsat. Da Cetehor finansieres gennem en parafiskal afgift, der er pålagt virksomhederne på området, udføres den

1 — Oversat fra italiensk.